

1. místo

Elen Kotlanová a Klára Šustrová, tercie Gymnázium Blovice

Zlodějka (zápisky z deníku)

5. března 2037

9:00

Zdál se mi zvláštní sen. Normálně si svoje sny nepamatuji, ale tenhle mi nějakým podivným způsobem utkvěl v paměti. Řeknu ti, o čem byl, chceš? Byl nejspíš o ženě v tmavé a dlouhé kápi, ale nejsem si tím úplně jistá, jelikož jsem ji viděla pouze zezadu. Toulala se po večerním trhu, který se až moc podobal tomu, co se každoročně pořádá u nás ve městě. Moc by mě zajímalo, co dělala u mě ve snu a kdo to byl. Možná by to mohla být....

18:00

Ráno mi přišla zpráva. Konečně roztál permafrost, na což tedy čekám už několik let, a my můžeme kopat zase níž. Okamžitě jsem tam běžela. Když jsem vystoupila z auta, zachvátil mě mrazivý pocit, který mě s jistotou naváděl, kam mám jít. Ani nevím proč, ale to místo se mi zdálo natolik magické, že jsem na něm začala kopat. Vážně, tohle bych vůbec nečekala. V permafrostu, v zemi, která byla po tisíciletí zamrzlá, jsem našla hrob. Bylo to skutečně zvláštní. Podle pánevní kosti se dalo poznat, že to byla žena, ale přesto se u ní našlo hned několik zbraní a kostra lední lišky. Podle četnosti zranění na jejím těle to odpovídalo životu na ulici. Z písemných pramenů víme, že tady bylo město, ale hrob je od hřbitova poměrně vzdálený. Proč? Jedna věc, která mi vrtá hlavou je jeden z nožů, na kterém se sice podepsalo, že byl spousty let zahrabaný v půdě, ale pořád na něm bylo vidět, že byl vyroben z kvalitní a drahé oceli. Ukradla ho?

Nedává to žádný smysl, vždyť zloději byli pohřbíváni do hromadných hrobů, tak v čem je tahle, možná zlodějka, jiná? Musím jít spát, ať zítra nejsem jako mumie ze starého Egypta, protože vstávám brzy, abych mohla tenhle důležitý nález podrobně prozkoumat.

6. března 2037

Celý den jsem byla v laboratoři, přišla jsem domů a chtěla jsem si už jenom lehnout, ale nemohla jsem usnout. Pak se mi zdál zase další divný sen. Že by to byla celá série? Tentokrát jsem ji viděla v lovecké kombinéze. Opět měla kapuci, aby jí nebylo vidět do obličeje. Kradla. Viděla jsem to na vlastní oči. Byla to sakra dobrá kapsářka. Obrala o měšce hned několik mužů, se kterými by v boji neuspěli ani královští strážci, kteří se tam pohybovali. Sledovala jsem její kroky až k ošuntělé šedivé budově, která měla vepředu už skoro nečitelným písmem napsáno SIROTČINEC. Dívala se na dveře a pak.... Budík! Zazvonil a já jsem se s trhnutím probudila. Celý den jsem byla jako mátoha, pronásledovaná svými vidinami. Vždycky, když jsem se přiblížila k té kostře a dotknula se jí (jasně, že v rukavicích), viděla jsem tu tajemnou postavu z mého snu. Určitě už mi to leze na mozek!

Ačkoliv žila na ulici, muselo se jí dařit poměrně dobře, protože neměla žádné vážnější choroby, které by se projevíly na její kostře. Zranění byla na rozdíl od pozůstatků nemoci vidět velmi dobře. Zlomený nos, fraktura lebky, holenní kost na dvou místech porušená a loketní rozdrčená. To opravdu nebyl život, který bych chtěla žít.

7. března 2037

Další divný sen. Pořád jedna a ta samá osoba. Jako by to byl seriál. Tentokrát jsme se ocitly v sirotčinci. Viděla jsem, jak hodila všechny ty měšce na stůl pánovi, který byl otočený k oknu. Vypadalo to, že

z toho nebyl nadšený. S pokrčením ramen se otočila a pomalu odcházela. Promluvil k ní zklamaným hlasem: „Neměla bys krást.“ Zastavila se a ledovým tónem mu řekla svůj názor: „Okrádám jenom zbohatlíky, kteří těží z toho, že stát dře z kůže tyhle děti!“ Rozhodila rukama do vzduchu. „Navíc jsem tady vyrostla. Tenhle dům pomohl mně a pomáhá dalším dětem. Nechci, aby strádaly, dlužím jim to!“ dodala odhodlaně a s hlasitým prásknutím zmizela z místnosti. Zase mě probudil budík.

Ty sny mě pronásledují. Mám i dobrou zprávu – konečně se mi povedlo zjistit, na co a v kolika letech umřela žena nalezená v tom vykopaném hrobu. Našla jsem známky zlomených krčních obratlů, což svědčí o tom, že byla oběšena. Podle stavu dalších kostí jí mohlo být asi tak sedmadvacet. Už aby byl konec.

8. března 2037

Dnešní sen už pro mě nebyl žádným překvapením. Zase byla krást pro sirotčinec. Tentokrát se ale nepohybovala tak nenápadně, byla nepozorná. Vypadalo to, že se něco stalo. Jeden měšec byl utažený víc, než čekala. Jeho majitel ji rychlým pohybem chytil za zápěstí a ona vyděšeně vyjekla. Zuřivě s ním zápasila, ale svůj boj prohrála a muž jí zkroutil ruce za záda. Prudce jí strhnul kapuci a.... jenom jsem zalapala po dechu. Měla černé vlasy. Modré oči. Moje oči. Koukala jsem na svou vlastní podobiznu. V tu chvíli se ozval zase ten prokletý budík. Rozhodně chci vědět, co se stalo! Celý den jsem se nesoustředila. Jenom jsem čekala na večer, abych konečně mohla zjistit, kdo to byl a proč je mi podobná.

9. března 2037

Tentokrát se objevila na popravišti. Smyčku už měla uvázanou kolem krku, ale stála klidně, jen prudce dýchala. Všechny její zbraně už byly zabaveny a položeny na okraji dřevěné šibenice. Lano ale nebyla jediná věc, co jí visela na krku. Měla tam přívěsek. Přívěsek z jantaru. Očima zabloudila do davu, pusou naznačila slova, která jsem rozluštila jako sbohem. Pak si najednou sama podkopla špalek pod nohama. Prudce jsem se probudila, bylo mně jí nesmírně líto. Musela jsem do práce, dnes mě čeká závěrečná zpráva o nálezů.

Psala jsem dokument celý den a stále zřetelněji mi docházelo, že ta žena, kterou jsem našla ve starém hrobě, byla moje tajemná noční návštěvnice. Zlodějka, která nekradla pro sebe, ale pro štěstí opuštěných dětí. Věděla jsem, že pro ni chci něco udělat. A to jediné, co jsem mohla, bylo, aby se o její dobrotivosti a nezištné oběti dozvěděl celý svět.